

21 November 1956.

No. 12.970.

D.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Leeuwarden van 15 Juni 1956, betreffende den aan hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1952;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende, die over het jaar 1952 werd aangeslagen in de inkomstenbelasting naar een inkomen van f.9763,-, na vergeefse reclame zich heeft gewend tot den Raad van Beroep, die de beschikking van den Inspecteur heeft bevestigd, uit overweging:

"dat appellant stelt:

dat de boekhouding niet de werkelijke kassaldi geeft; dat de meerderjarige zoon bedrijfsleider is op de door appellant gepachte boerderij; dat tussen appellant en zijn zoon een mondelinge overeenkomst bestaat, dat de van het loon niet opgenomen bedragen door middel van bankstortingen ten name van de zoon zullen worden betaald; dat hij bezwaar heeft tegen de verhoging van het aangegeven inkomen met "privé storting van onbekende herkomst" f.2010,83, loon dochter (½ acceptabel) f.960,-; dat de privé storting omvat een uitkering levensverzekering ad f.500,-, niet meegetelde melkgeldontvangst f.763,88 en beschikbaar maar niet uitbetaald loon zoon f.746,95 dat appellant niet zelf op de gepachte boerderij woont, maar hij deze laat bewonen door de meerderjarige zoon en zijn meerderjarige dochter, zodat de aan dezen te betalen lonen bedrijfskosten zijn; dat als het loon van de dochter - een weduwe met drie minderjarige kinderen - niet kan gelden als bedrijfskosten, dan aftrek van buitengewone lasten wordt gevraagd;

met verzoek de aanslag te doen vaststellen:

aangegeven inkomen	f.6467,81
geaccepteerde correcties	f. 235,---
fiscaal rentebestanddeel uitkering levens- verzekering	<u>f. 41,25</u>
totaal	f.6.744,06

dat de Inspecteur stelt:

dat de boekhouding dient te worden verworpen; dat volgens de normen het bedrijfsresultaat zou hebben bedragen f.10319,- bij een bruto melkopbrengst van f.21649,-, terwijl de aangifte vermeldt een winst van f.5704,- bij een bruto melkopbrengst van f.20183,-, met conclusie de aanslag te handhaven;

dat ter zitting van de Raad op 28 oktober 1955 de Raad de behandeling van de zaak heeft aangehouden op grond van de toezegging van partijen de Raad nader schriftelijk in te lichten over hun geschilpunten;

dat partijen bij brieven van 2 en 8 februari 1956, waarvan zij wederzijds kennis hebben genomen, nadere inlichtingen aan de Raad hebben verschaft;

dat ter zitting van de Raad op 13 april 1956 partijen hebben gepersisterd;

dat na bezwaar het zuiver inkomen is gehandhaafd op f.9763,-;

dat appellant zijn zuiver inkomen heeft berekend op f.6744,06;

dat de Inspecteur de boekhouding van appellant heeft verworpen op grond van de onvolledigheid hiervan;

dat als erkend vaststaat, dat de boekhouding zonder kascontrole wordt gevoerd;

dat als niet bestreden vaststaat, dat volgens de normen het bedrijfsresultaat zou hebben bedragen f.10319,- bij een bruto melkopbrengst groot f.21649,- terwijl de aangifte vermeldt een winst van f.5704,- bij een bruto melkopbrengst groot f.20583,-;

dat de Raad, gelet op het ontbreken van de kascontrole en het grote verschil tussen de opbrengst volgens de normen en de aangegeven winst, van oordeel is, dat de boekhouding moet worden verworpen;

dat appellant wel heeft gesteld, dat de lasten op het bedrijf gedrukt zijn door de lonen, berekend ten gunste van zijn zoon en dochter, die op het bedrijf wonen;

dat appellant ten deze vermeldt "niet uitbetaald, wel geboekt loon ad f.3000,-";

dat echter, indien dit loon wel verschuldigd zou zijn, maar niet uitbetaald, op de eindbalans per 12 mei 1952 alsnog dit bedrag als schuld had moeten zijn opgenomen;

dat op deze balans zulk een bedrag niet voorkomt;

dat de Raad dan ook van oordeel is, dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt, dat de aanslag tot een te hoog bedrag is berekend;

dat appellant subsidiair heeft gevraagd aftrek voor buitengewone lasten terzake van het onderhoud, verschaft door appellant aan zijn dochter, een weduwe met drie minderjarige kinderen;

dat echter niet is gesteld noch gebleken dat deze dochter zulk een onderhoud van appellant behoefde;

dat derhalve ook deze grief moet worden verworpen;"

Overwegende dat belanghebbende tegen deze uitspraak als middel van cassatie heeft voorgesteld:

Schending of verkeerde toepassing van artikel 16 van de wet van 19 December 1914, S. 564, welk middel blijkens de daarop gegeven toelichting drie grieven bevat, welke hierop neerkomen:

1. dat de Raad van Beroep, gelet op het ontbreken van kascontrole en het grote verschil tussen de opbrengst volgens normen en de aangegeven winst, de boekhouding als grondslag voor de winstberekening heeft verworpen, ten onrechte, omdat de eerstgenoemde grond op zichzelf onvoldoende is om de boekhouding als materieel betrouwbaren grondslag voor de winstberekening te verwerpen, terwijl het feit, dat de aangegeven winst belangrijk lager is dan de opbrengst volgens normen evenmin voldoende grond oplevert om de boekhouding ter zijde te stellen;

2. dat de Inspecteur in de uitspraak op het bezwaarschrift noch in het verzoekschrift noch in zijn op 2 Februari 1956 aan den Raad van Beroep gericht brief een berekening van de bedrijfsopbrengst volgens normen heeft gegeven, zodat belanghebbende niet in de gelegenheid is geweest deze op aan hem onbekende normen gebaseerde berekening te bestrijden;

3. dat de Inspecteur aan de hand van de bij de aangifte overgelegde winstberekening met volledige opbrengsten- en kostenspecificatie een analyse had kunnen maken van de afwijkingen van de normen;

Overwegende met betrekking tot de eerste grief:

dat de Raad van Beroep op grond van het ontbreken van kascontrole en het grote verschil tussen de opbrengst volgens normen en de aangegeven winst kon en mocht komen tot de verwerping als onbetrouwbaar van belanghebbendes boekhouding;

dat derhalve deze grief niet tot cassatie kan leiden;

Overwegende ten aanzien van de tweede grief:

dat uit de stukken, waarvan de Hoge Raad mag kennisnemen, niet blijkt, dat belanghebbende deze grief bij den Raad van Beroep heeft aangevoerd, en deze grief, welke beoordeling een onderzoek van feitelijken aard verlangt, niet met vrucht voor het eerst in cassatie kan worden te berde gebracht;

dat derhalve deze grief eveneens faalt;

Overwegende dat de derde grief niet tot cassatie kan leiden, wijl zij zich niet richt tegen een beslissing van den Raad van Beroep;

V e r w e r p t het beroep.

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice-President, Dubois, van Rijn van Alkemade, Wiarda en van der Loos, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den een en twintigsten November 1900 zes en vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Verstraaten.

Verstraaten

Nypels